

~~enato~~

To bylo básní na růže ...

/ básně /

J i ř í

O l i ě

-- -- --
+

Víno je vždycky nevinné
a všechno zase sněhobílé.
Jak černé krajky spatříme
ornament jména v novém díle.

Naho ta sahala ti až na paty,
na blůzce se drak v ohni vzpínal
a ohnivý květ lil se na šaty.
Děšť nedosáhl na knoflíček
a zprůhledňoval a nedopínal.

Jakoby ses v šatech vykoupala
v pivoňkách,
jakobys byla ještě jednou malá
a v mašličkách.

Všechno se občas do tmy propadá,
tma šumí v mušli, černá od ohně.
A punčo cháčům blůzka příběh vykládá,
halouzka švestky skáče po okně.

- - -

Básně jsou jako obrazy, .
i ty nejstrašnější básně,
bez začátku, bez konce a tak,
jakoby ještě jednou bylo krásně,
a žádný strach a nic naopak.

Musí tu ještě někde být
ta moucha, která všechno ví.
/Něco řek básník, něco žena.
Ticho na mlčení odpoví./
Jsem v noci jako za mřížema.

- - -

Radost jak vrabec v dešti
poletuje
anebo to jen listí
poletuje.

A někdo jak pes z atomových věků
utíkal nocí
a hledal střechu.

Dneska jsi na mě prohlédla
ráno jsi promluvila:
krušpánkem co přede mnou stál a byl
jak stuha sněhu sněhobílá.

Měli jsme kapra ve vaně,
který mi říkal: všechno vím.
Plaval už bez času, jako sen.
Trpce a rezignovaně.

✓ Pokoj žádný
ve kterém
je hnědý hrnek
s popelem.

A pavouk křížák
co přede
do stříbra
všechno šedé.

- - -

Tváře pod podobou,
zvíře zuby cení.
Zvony slité s dobou
v tupém kymácení.

Blesky praly po zdech
od psů popsaných,
do snů jako povzdech
panen potkaných.

Vítr bral stříbrný prach
co se leskl na marách,
bral psy noviny i kost.
Jakési doby bylo dost.

Prasátka růžová
dvě či tři
kvičí si štěstím
k pozítří.
A hlava krávy
se čtyřlístkem
objímá pohledem
celou zem.

Obrazy nezničitelné,
aby se jednou vědělo
odkud šel mor, bída a strach
až tak, že bylo veselo.
Písně nezastavitelné.

Ruce které by se měly
vzpínat nadějí
se zatínají bídou.

Kameny jsou,
co budou volat
na ty kteří přijdou.

To bylo básní na růže
a žádná dál už nekvete
a další o tom co se nemůže.

Napiš pár slov, to, co bys ještě chtěl.
A o tom, co už jenom bude.
Polož jí veršem ruku na prdel.

- - -

Kdyby na hnojišti
nebyly kravský hovna
tak by tam zářily
jen samé ametysty.
A tak jsme teda tady
a něco jsme už zažili:
čas všechno srovná.
Hvězdy už vyšly
nad hlavou,
lesknou se na gumácích,
odlétly vlaštovky
ticho je na všem
i na hnízdech,
co jsou poptácích.

Do kalhot už soumrak padá,
na židli, jak v cizí zemi.
Stín se vpíjí, splín se vkrádá.
Sám před sebou, především.

Dva koně od Dýrera
od Filly psi
kosti už před jídlm
z Apokalypsy.

Zdá se, že každá blízkost skončí v dáli,
Z temene vlasy ke kolenům divoce,
v ukrutné perspektivě, co skončí po roce.
My jsme se znali a nepoznali.

Bylo mi strašně bídně,
jako by dnes už bylo všechno
a už jenom naposledy
všechno měl a cítil.

Bylo strašné, bídně ticho.
A to bylo všechno.
Víc jsem nepochopil.

enato VII

Jan

Olomouc

88

Morava

